

Szabó Alexandra beszámolója - Belgrád

Július elején Belgrádban vettem részt a második tréningemen, amely a migráció témában került megrendezésre. Habár nehezen emészthető terület ez, mindenképp örültem a lehetőségnek. Amikor a majdnem 25 fős, idegen társaságban megkérdeztek, hogy miért jöttem, leginkább a kíváncsiságot és a tudásszomjat említettem. Teljes valóságában meg akartam ismerni a különböző országok fiataljainak és képviselőinek álláspontját és gondolkodásmódját erről a kényes témáról.

Minden országnak, térségnek, közösségnek és embernek nehéz ügy ez, amely nem fekete vagy fehér válaszokkal oldható meg. Erről gondolkodni, beszélni kell, ezért ha csak ilyen rövid időre is, de szerencsére volt lehetőségünk összeülni újabb multikulturális közegben, összeismerkedni és összebarátkozni. Ez a része újfent kifogástalan volt a tréningnek, mert az ilyen alkalmakon olyan emberek gyűlnek és kovácsolódnak össze, akikben tényleg ott van a nyitottság a világ felé és a tenni akarás. A tartalmi rész már bonyolultabb volt.

Ez a program 3 részből áll, kettő tréningből és egy szemináriumból. Éppen ezért az első tréning bevezető volt a migráció kemény és összetett világába. Itt leginkább azon volt a hangsúly, hogy a résztvevők megismerjék egymást és mindent, ami a migrációval és a migránsok helyzetével kapcsolatban áll. Természetesen a lelkes többség már együttműködésre, tovább lépésre hajlandó és eltökélt, ám szükség lesz a program további szakaszaira ahhoz, hogy maradandó nyomot hagyjunk így, és igazán segíthessünk.

Számomra megint csak hatalmas élmény volt ilyen jó emberekkel találkozni, akikben ennyi energia és jó szándék van. Ilyenkor lehetőség van különböző életformákkal találkozni, mint például világjárókkal, akik számomra elképzelhetetlen határozottsággal és intenzitással söpörtek végig országokon és kultúrákon már, hogy megismerjenek mindent, amit a világ tartogat számunkra.

A legrosszabb és egyben a legjobb része nekem az volt, amikor meglátogattuk a migránsokat a helyi parkokban, volt lehetőségünk végre beszélni VELÜK, és nem RÓLUK. Rossz, mert nagyon nehéz így látni embereket, ilyen körülmények között, tudni és felfogni, hogy mennyi minden mentek már keresztül. Jó is volt, mert végre letörhettem az előítéleteimet a helyzetükkel és velük kapcsolatban. Megláttam teljes valójában, hogy ezek az emberek is ugyanolyanok, mint mi. Otthonra, biztonságra vágnak. Nem azért jönnek ide, hogy minket elsöpörjenek, csak új otthont keresnek. Rengetegen kilátástalanul, otthon és család nélkül próbálnak túlélni.

Az ilyen helyzetek felhívják a figyelmet arra, hogy ha már segíteni nem tudunk valakin, akkor mindennapi kényelmünkben legalább néha gondoljunk rájuk, vegyünk tudomást arról, hogy sokaknak ez az élete.

Ezek az emberek örültek annak, hogy elmondhatták nekünk a helyzetüket, és hogy érdekelt minket a véleményük. Más csoporttárs már angolul tanította pár méterrel odébb a gyerekeket. Nekem ez volt a legnagyobb tanulság, hogy ilyen apróságokkal mekkora örömet lehet okozni, és nem is sejtenénk, hogy mennyit lehet segíteni.